
Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

Palestra 5/2(38), 104-106

1961

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ORZECZENIE

z dnia 29 października 1960 r.

(W.K.D. 96/60)

Dnia 29 października 1960 r. Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla spraw adwokatów, po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej apl. adw. X z odwołania obwinionego od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A z dnia 28 czerwca 1960 r. (K.D. 4/59), orzekła:

zaskarżone orzeczenie zatwierdzić.

Z u z a s a d n i e n i a :

Orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej do spraw adwokatów w A z dn. 28 czerwca 1960 r. (K.D. 4/59) uznano obwinionego apl. adw. X za winnego, że w okresie od 1956 r. do 30 kwietnia 1958 r. w S jako radca prawny Kopalni Rudy Żelaza, zaniedbując swe obowiązki, bez uzasadnionej przyczyny nie wnosił w terminie powierzonych mu do prowadzenia spraw do sądu oraz przywłaszczył sobie kwotę zł 3 435,20, otrzymaną od Przedsiębiorstwa na opłacenie tych spraw w sądzie, i za to na podstawie art. 89 ust. 1 pkt 4 ustawy o ustroju adwokatury wymierzono mu karę dyscyplinarną wydalenia z adwokatury.

Od orzeczenia tego odwołał się obwiniony do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej — po uzyskaniu przywrócenia terminu do wniesienia odwołania na mocy postanowienia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A z dn. 20.VIII.1960 r.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna zważyła, co następuje:

Wina obwinionego w świetle poczynionych ustaleń, a w szczególności wobec przyznania przez niego istotnych dla oceny sprawy okoliczności, nie ulega żadnej wątpliwości.

Na marginesie prawomocnego wyroku Sądu Wojewódzkiego w A z dn. 3.VI.1960. V Kr 556/60, którym obwinionego skazano za przestępstwo z art. 1 § 1 dekr. z 4.III.1953 r. na jeden rok więzienia z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres dwóch lat, wyroku, który ze względu na rodzaj przestępstwa sam przez się dyskwalifikuje obwinionego etycznie, należy mocno podkreślić (co zresztą słusznie czyni zaskarżone orzeczenie), że obwiniony wykazywał przedsiębiorstwu, w którym działał jako radca prawny, niezgodny z rzeczywistością stan powierzanych mu spraw, w szczególności wykorzystywał te fingowane informacje po to, by ułatwić sobie zatrzymywanie pobieranych na opłaty sądowe z kasy przedsiębiorstwa sum pieniężnych, które ostatecznie sobie przywłaszczał.

Obwiniony w sposób rażąco wykroczył przeciwko normie art. 87 ustawy o ustroju adwokatury.

Pozostając jako aplikant adwokacki na zaszczytnym stanowisku radcy prawnego, a zatem rzecznika porządku prawnego i ładu społecznego w przedsiębiorstwie państwowym, obwiniony sam gwałci powierzony jego pieczy porządek prawny, dopuszczając się karalnego przestępstwa. Z całokształtu sprawy przenika poza tym ujemna ocena stosunku obwinionego do obowiązku pieczy nad powierzonymi mu sprawami przedsiębiorstwa. Wykazał on brak podstawowych zasad etycznych nieodzownych do wykonywania obowiązków adwokata bądź rzecznika prawa, którego rola nie może być speł-

niona bez kredytu zaufania publicznego.

Dlatego Wyższa Komisja Dyscyplinarna podziela stanowisko wyrażone w zaskarżonym orzeczeniu, że obwiniony nie daje rękojmi, iż w przyszłości nie zawiedzie zaufania społeczeństwa i korporacji adwokackiej, i dlatego postanowiła odwołanie jego oddalić (...).

ORZECZENIE

z dnia 26 listopada 1960 r.

(W.K.D. 87/60)

Adwokat za swe postępowanie i czynności przy pełnieniu obowiązków radcy prawnego ponosi wobec władz korporacyjnych taką samą odpowiedzialność jak adwokat wykonujący zawód.

Dnia 26 listopada 1960 r. Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla spraw adwokatów, po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej adw. X z odwołań Rzecznika Dyscyplinarnego Rady Adwokackiej w A oraz pokrzywdzonego ob. L. D. od postanowienia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A z dnia 28 maja 1959 r. (K.D. 23/59), na podstawie § 36 przepisów o post. disc. w sprawach adwokatów orzekła:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do rozpoznania Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A.

Uzasadnienie

Rzecznik Dyscyplinarny Rady Adwokackiej w A wniósł akt oskarżenia przeciwko adw. X o to, że jako radca prawny Fabryki Wyrobów Błazanych

— Przedsiębiorstwo Państwowe w A nadużył wolności słowa w piśmie procesowym z dnia 27.11.1958 r., wniesionym do Sądu Powiatowego w A w sprawie IX C 2622/58, określając powoda L. D. w tym piśmie w sposób obraźliwy, w szczególności twierdząc o nim, „że został zdemaskowany w swej haniebnej roli aferzysty, a żądanie jego świadczy dostatecznie o jego mentalności”. Zaskarżonym orzeczeniem Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna Izby Adwokackiej w A umorzyła postępowanie dyscyplinarne przeciwko obwinionemu, wychodząc z założenia, że wymienione pismo procesowe obwiniony podpisał nie jako adwokat, lecz jako radca prawny przedsiębiorstwa państwowego, wobec czego mógłby odpowiadać jedynie za obrazę lub nadużycie wolności słowa tylko według ogólnych zasad prawa i tylko przed sądem powszechnym.

Punkt wyjścia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w tej kwestii jest błędny, musiał więc doprowadzić również do nietrafnego wniosku zawartego w zaskarżonym postanowieniu.

Obwiniony adwokat X figurował w okresie, o który chodzi, jak również figuruje obecnie na liście adwokatów Izby Adwokackiej w A bez żadnych zastrzeżeń o niewykonywaniu praktyki adwokackiej (Wykaz zespołów adwokackich i Lista adwokatów PRL według stanu na dzień 31 maja 1960 r. Wkładka do nr 7-8 „Palestry” z 1960 r.). Fakt, że jest tylko radcą prawnym szeregu przedsiębiorstw, nie zwalnia go od obowiązków adwokata ani od odpowiedzialności dyscyplinarnej przed adwokackimi władzami korporacyjnymi.

Osoba wpisana na listę adwokatów — czy to wykonująca wyłącznie praktykę adwokacką, czy też pełniącą funkcję radcy prawnego — obowiązana jest wykonywać czynności należące do zawodu adwokackiego w sposób zgodny z przepisami obowiązującymi wszystkich adwokatów.

Fakt podpisania wymienionego wyżej pisma, w którym powód L. D. określony został w sposób obraźliwy, nie samodzielnie, lecz obok podpisu zastępcy dyrektora Fabryki WYROBÓW BLASZANYCH—P.P., nie może w danym wypadku ekskulpować obwinionego, gdyż jak przyznał to osobiście w wyjaśnieniu swoim z dnia 2 maja

1959 r., sam zredagował to pismo.

Jeżeli więc adwokat dopuści się jako radca prawny nadużycia wolności słowa, nadużycia kwalifikującego się jako zniewaga, to powinien odpowiadać z art. 87 ust. 1 ustawy o ustroju adwokatury.

Z tych względów należało orzec jak wyżej.